

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΜΟΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΣΠΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φυλόλου
10 λεπτά 10

"ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΥΓΑΝ."

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 10 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 535

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Πού στολάδι σου ταιριάζει
Πρόσωπό μου άγγελικό,
Πιλέριο στο δικό σου νάζι,
Και στο σοβαρό ;

"Ένα πάλι στην ήλιοφύει σου,
Πρόσωπό μου άγγελικό,
Κ' εφωμένο στα μαλλιά σου
Τ' άστρου τ' αήγιό !

Σίεσαι και βεργολιγίεσαι,
Σάν το κυπαρίσι,
Πού το πήρε ένας βοριώς
Νά τ' αναδρόσισης,

Περκαλώ παρίσκυψε,
Πάρε με από χάμιου,
Πού μού πήρε ένας βοριώς
Τά συλλοϊκόά μου.

Δέν έρέθηναι από σπύριτα,
Μάτε από κρασί,
Μοναχά για τ' ήγνα
Στά ματιάκια σου καρσί,

"Όλο εδάφια να κοιτάζω
Τη καλό θά βρωδ' ;
Σάν το μαύστο βορζίω
Ποίνε διού μερώ.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

— Η ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

"Η ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ ;"

Παίρνοντας άφορμή από μιá κλέψη που κάνει ó Φωτιάδης ó γιατρός στο λαμπρό του τό βιβλίό, τομώ κέγω, όπως τόσο άλλοι, να πώ δυό λόγια επάνω στο ζήτημα της ήμέρας: ή εθνοσυνέλευση άραγε είνε που θά μάς σώση άπ' την κατάσταση όπου βρισκόμαστε ; Πώς είν' αναρμόδιος, αυτό δε

σημαίνει τίποτα ιδώ στην Ελλάδα ; γιατί εξάπαντος δε μπορεί να θλασώσω πιότερο άπ' τους άρμόδιους μας. "Όπειτα, όπως είπα, θάνε δανεικά τά λόγια μου, κι ό δανειστής μου μού φαίνεται νάνε πιό δυνατός από πολλούς άρμόδιους μαζί. Κρίμα που τόρα μόλις διαβάξω τό βιβλίό του, ένα ζουμπερό, ένα ποτερό βιβλίό ! Δέ μου περίστεινε κειρός από τόσες άλλες παλιοφυλλάδες ; που είν' αναγκασιένος δυττυχώς να διαβάξω. "Όμως και παράξενη σύμπτωση να τό διαβάξω τόρα που παίρνει και δίνει ή εθνοσυνέλευση, και να βρισκώ μέσ' στις σελίδες του την ψυχολογία εκείνων που τό ζητούν, και τή δική μας ; που τους άκούω !

Κυττάζετε πώς συλλογιέται ή Φωτιάδης ; για να δείξω ποιός δρόμος θά γυατρέψη την εκπαίδευσή μας, άφου τον ακολουθήσουμε. Για την εκπαίδευσή μας μιλάει ό καλός γιατρός, μά δέν είνε, θαρρώ, κι' αυτή μιá άπό τίς πομπές που ελπίζουμε πως θά μάς τίς σκεπάση ή εθνοσυνέλευση ; "Ας άκούσουμε κηπόν. Καλή θά μή; κήνη.

Γιά να μή; δείξη τό δρόμο τό σωστό, παίρνει ή Φωτιάδης παράδειγμα έναν Robert Warner και λέει πως πρέπει να μιμηθώμε την τρέλλα του. "Ο Warner, που δέν έπινε παρά νερό και τσιγά, εκεί που στην κειρός του μιá τένια δίαιτα, δίχως ποτά δυναμωτικά, είχαν οι άνθρωποι τής ιδέας πώς ; ήδη γει γρήγορα στο θάνατο, μη βρισκοντας εταιρία νασφάλισή τή ζωή του, τί έκανε νομίζετε ; Τό πιό άπλό πράμα ; πήςε κι' έκανε δική του εταιρία, που σήμερα έχει εκατοντάδες εκατομμύρια. "Αλήθεια τί κουτός ! Ν' άνόητος για μάς ; τους βαρτισμένους ; της νοσταλασίας τά νερά ! Δίχως ; άλλο, αν ρωτούσε κανείς ; τή δική μας γνώμη, τί έπρεπε να κήνη ό Warner, για να πιτόχη στο σκοπό του, εμείς ; θά κήνουμε όπως γράφει ό Φωτιάδης ; "Ας άλλαξε τή χουδαία του δίαιτα. "Η, αν είνε τις άρχές του, άς έγραφε άρθρα, άς προσπαθούσε να συγνήσει τό δημόσιον, να επηρεάσει την κοινή γνώμη, άς προσπαθούσε να σχηματίσει κόμμα νεοκρατικών, άς έκανε αναφορά στο Παρλαμέντο, άς προσπειθούσε να πέρει στα πράματα "Υπουργό που να έκδώσει νεονομοσχέδια. "Ας έκανε τέλος εν άπ' όλα τά ταχτικά, τά καθιερωμένα. Στο τέλος άς ζήτησε "Εθνοσυνέλευση κι' αναθεώρηση του Συντάγματος ; !! η.

Δέν έκανε ό Warner τίποτ' άπ' αυτά που κανομ' εμείς τόρα, δε γόρφε μιαλόματα και συμβιβασμούς, δε σκότισε καιού δε συτήησε, μόν τράβηξε ίσια στο σκοπό του, πήρε τό δρόμο που

πρέπει να πάρο, έστω και να μην έδειχνε ή δρόμος αυτό ; πώς ήταν αληθινά ή παιό κοντινά.

Και συμπεραίνει ή Φωτιάδης πώς την ίδια δρόμο πρέπει να πάρομε κι' εμείς, για να πιτόχομε στην εκπαίδευσή εκείνο που θέμε. "Αυτό πρέπει να τό νιώσομε κατάβαθα πως κανέναν άπ' τους δρόμους που φαίνονται ίσως δε θά μάς βγάλει πέρα ; ούτε υπουργός ; ρέκτες ή ρεγκόμενος, ούτε νομοσχέδια, ούτε κόμμα νεοκρατικών, ούτε θεωρί και αν είνε βαρμμένο αυτό τό κομματικό νερό — μά ούτε κι' εθνοσυνέλευση, ούτε κι' αναθεώρηση του Συντάγματος.

"Ο Παρλαμενταρισμός δε θά μάς δώσει τί μόρφωση που μάς χρειάζεται. « Les congrés ne tuent pas le phylloxera, mais ils aident a tuer le » σμης, είνε ή περίφημος "Άλλος μουσικός Βαίλιος ».

Τέτοιο δρόμο προτείνει πολύ σωστά ή Φωτιάδης ; νικηλούθήσομε, για να ποχτήσομε εκπαίδευσή αληθινή. Προτείνει να την καινονομήσομε. Κι' αυτή τή δουλειά δέν μπορεί να την κήνη μιá εθνοσυνέλευση με τά μιαλόματα που θάρη να τής βάλη. "Όσο πιό καινούρια τά μιαλόματα, τόσο τό χειρότερο για την παιδεία, τή ανομοιασμένη εκπαίδευσή.

Τό πολύ πολύ θά μπορούσε μιá αληθινή πατριωτική εθνοσυνέλευση να γυαρέψη τή εξωτερική έπιποδία που στέκονται μπρός στο δρόμο για τό σωστή, την ήθική εκπαίδευσή. Τέτοια όμως εθνοσυνέλευση με σωστό και ήθικό νοή και με καρδιά γεμάτη αληθινό πατριωτισμό, είν' άνευρη για μάς. Πού γάθηκε και να ξεπέση εδω στο ψευτοπόμας ; Για αυτό έχει μεγάλο δικίο στο συμπέρασμα του ό Φωτιάδης.

"Ελάτε τόρα να δώσω. Τό συμπέρασμα τούτο που βγαίνει από τή μουμία εκπαίδευσή μας, δέν πρέπει άραγε να τό εφαρμόσομε και στήλλα που ζητάμε να μάς κήνη ή εθνοσυνέλευση ; Πού λίγο, που πολύ, την ίδια άδυναμία δε σά; φαίνεται πως θά δείξη τό μεγάλο αυτό Παρλαμέντο, αν του ρωτούσομε — ή μάς φορτωθ' — να μάς γυατρέψη τις τύσεις άκαταστάσεις μας ; "Εκπαίδευσή όπως τή θέμε δέν μπορεί να μάς δώση. Μπορεί άραγε να μάς δώση δικαιοσύνη, να μάς κήνη στρατό, να χτυπήση τή συναλλαγή, να νοιαστ' ή για τή θρησκεία, να μελετήση ποιá θά είνε ή ήθική μας πολιτική, να διορθώση τά οικονομικά ; "Ισως από κτή λίγο μπορεί να καταφέρη μέσα σ' όλ' αυτά, μάλιστα στο τελευταίο, αν έδηγηθ' από τή φρόνηση κι'

από άληθινή — δίχως καμιά ύπεροβολία, κανένα υπερφρονολογικό ύπολογισμό — άγάπη γιά τήν πατρίδα. Δέ θάταν άσκημο κι' αυτό. Ποιάς όμως μάς έγγυάται πώς έτσι καλά και άγία θά τελειώση τή δουλειά της; ή έθνοσυνέλευση και δέ θά χειροτε- ίψη τά πράματα; 'Ύπειτα, τó κάτω κάτω τής γραφής, τó κάτω εκείνο πού θά καταφέρει ή έθνοσυνέλευση, πάντα κάτω θά μείνη όσο δέν έργεται μια ριζική άναμόρφωση σ' όλα μας τά πράματα να μάς κινή να ξαναβίωσουμε. Κάτι θά γιαιτρίψη, μά πάντα ή γιαιτριά θάνε μισή και τά μισά δέ μάς ώφελούν, μόν παρατείνουν τήν κακομοιρία μας. Παραπάνω δέν μπορεί. Καί δέ μπορεί γιαιτιά, όπως στήν εκπαίδευση, έτσι και στό κάθε τι πού τóχουμε στραβό, τó κακό δέν είν' έξωτερικό μονάχα, παρά έχει φοι- λώσει μέτ' στήν όργανισμός μας' κακοσυνειθίσαμε, καουθήσαμε. Μεγαλώσαμε σάν τó στραβό δέντρο αϊώνος τώρα, και μάλιστα ύστερ' από τήν μισή μας και φειδική λυστεριά, άντις να θέλωμε όπως ύπως να απεπάρουμε τις πομπές μας, γιά να μήν τίς βλέπουμε και γαλάη τό κέφι μας, καλλίτερα να κωτάζουμε πώς νάν τις βγάλουμε' από πάνω μας, τότε εύκολα θά παραδεχόμεμε γιά όλα τή γιαιτριά πού προσείνει ή καλή μας γιαιτριά, και πούδ σωστά θά κάνουμε. Γιατί όπως ένα στραβό δέντρο δέν ισίωει, παρά άν ξεριζωθεί και ξαναφτυετή, έτσι και σ' έμάς όλα όσα είνε στραβά, έλευνά, αλο- νίας άδιόρθωτα, ένα γιαιτριάθ θέλουν: νάν τά γρε- μίσουμε και να σιάζουμε' άλλα από καινούργη. Αυτό είνε! Για τό κάθε τι πού θέμε να παραδώ- σουμε στή μεταμορφωτική έθνοσυνέλευση μάς χρειά- ζεται κι' από μια τρέλλα όπως εκείνη του Wagner. 'Εταιρία εκαν' εκείνος γιά όσους δέν έπιναν παρά νερό και σάιλ, εταιρίες καινούριες κίμετες όσοι λαχ- τερούμε λυστεριά από τή ρουτίνα' εταιρίες και προ- πηγάντες πού θά δουλέψουν γιά τό κάθε τι πού θέμε, άρχινώντας άπ' τά θεμέλια. Άλλωώς δέ θά κάνουμε τίποτες.

Στή ρίζα, στή ρίζα τό τσεκούρι!
 Εκπαίδευση καθώ: πρέπει θέμε; Μπρός να χρεμίσουμε το ξύλον το νεοαιωνικό, όπως χρεμ-

κήρισε τήν Παδεία και ή Παλαμάς, και να χρε- νούμε τό Καινούριο και λαχταριστό Σκολεϊό, με τους καινούριους δασκάλους; με τήν 'Εθνική μας γλώσσα, με πρόγραμμα τήν 'Αλήθεια, τή λυστεριά, τήν έργασία, τή Ζωή. Είνε ή πρώτη μας δουλειά. Κι' ά δέν γκρεμίζεται μονομιάς, δέν πειράζει. (Θά γκρεμιστή μονάχο του σιγά σιγά. 'Εμεις όμως ως τόσο δε χτιζουμε γρήγορα, δε χτιζουμε τό Και- νούριο Σκολεϊό!

Δικαιοσύνη θέμε; Κανείς άλλος δέν μπορεί να μάς δώση παρά ή σωστή εκπαίδευση βγάλοντας τό ειδωλο' τής άδικίας από μέσα μας, ή καλλίτερα να πώ, έμποδίζοντας τó να θροιασθή εκεί. Τά πρώτοπα πού θά τή διευθύνουν, οι δικαστές οι άέ- ραιοι, βρίσκουντ' εύκολα τότες:

Χριστιανοί θέμε ναμιαστε; 'Γέω τον Παπα- διισμό, τά δόγματα, τά μυστήρια και τις άγιοτείες πού μάς κάνουν να λατρεύουμε φελόνια τήν ήμέρα, και τή νύχτα να κλέφτουμε' άλώνια, όπως τόσο έκφραστικά λέει κάποιος Λασιναράτος:

Σίρε λάτρευε φελόνια
 και τή νύχτα κλέρτε άλώνια.

Πού μάς διδάσκουν τό καντήλι μόνο να μήν άφίνομε να σβίση, κι' έδιάφορο με τό φως του τι έργα θά νάνουμε. Μπρός να στυλιόουμε μεταξύ μας τήν 'Αγάπη, γιαιτί Χριστιανισμός άληθινός είν' αυτή, και να πάρουμε' άρχηγό μας πραγματικό τό Χριστό πού τώρα τον έχουμε γιά τίς βροσιές μόνο. Και Χριστό δίχως άντιπρόσωπους και μεσί- τες, γιαιτί δέ λέγεται τέτοιους εκείνος, κ' έξόν αυτό θέλει τή συνειδησή μας ελευθερη κι' ανεξάρ- τητη.

Τό ίδιο και γιά ό,τι άλλο θέμε ναχουμε: γρε- μισμα και σιάξιμο από καινούργη. Δέν είνε δική μου δουλειά να μιλήσω γιά Στρατό, γιά 'Εθνική πολιτική, γιά Οικονομική. Όμως νοιώθω πως και γιά ό'α' αυτά τό ίδιο γιαιτριάθ χρειάζεται. Από Στρατό κάλλια να μήν είχαμε άνάγκη' ό'λαμα γι' άλλα καλλίτερα πράματα τότες πεισιότερη εύκαιρία να σκερτούμαστε. Άφού όμως μάς χρειάζεται (τι να κάνουμε;), ένα μόνον πρέπει να φροντίσουμε: να μάς τονέ δώση όπως τον θέμε τό σκολεϊό τής νέας γενεάς. Για τήν άνόρθωση των Οίονομικών πρέ- πει, όπως μπορούμε, να βρούμε καινούργια πρώτοπα, πού ναχουν και μια στάλα αίσθημα έθνικης φιλοτι- μίας, ενδιαφέρο γιά τό δημόσιο πλοίο, λίγο αιμα πατριωτικό κ' ένα έστω και μικρό φορτίο μελέτη:

γιά τά πράματα' αυτά. Τά πρώτοπα' αυτά δέ θά κί- νουν είντε βίβια θάματα, όσο όμως μορφωού- μαστ' έμεις, τόσο κ' εκεινων τό έργο θά προοδύη. Καί γιά ναχουμε' 'Εθνική πολιτική, άνάγκη πρώτα ναλλάξουμε τό μυαλό πούχουμε, να δώσουμε' άλο- πητο στηλιάρη στήν τοπικισμό και στή ρουσφετο πολιτική και να μελετήσουμε καλά, κι' όχι με τις φευτιές, τό πού πρέπει άληθινά να καταπαλέψη τό Έθνος μας και πώς πρέπει να νά τόδηγήσουμε. Και τό σπουδαίότερο, άφίνοντας τά πολλά λόγια γιά ό'α' αυτά πού ζητάμε, λόγια 'Δραστικά' κι' α' Λο- τραφτερά' τής καθημερινής φάμπρικας: ή λόγια άόργανη, όπως τά διακά νο, να περάσουμε' επί τέ- λους και στα έργα, να πιάσουμε να δουλεύουμε με τά σωστά μας.

Τσεκούρι σ' όλα και δουλειά μαζι. Λύτ'όν είν' ή σωτηρία. Καί όπως είπαμε, δέν πρέπει να περιμέ- νουμε καμιά δύναμη έξω από μάς ναρθη και να μάς απώξη στό δρόμο το σωστό, στό δρόμο πόν παραπατώντος τον θίγγουμε να δημιουργούμε τον κάθε κλάδο τής έθνικης ζωής. 'Ο Δυνατός πού γυ- ρέουμε γιά να μάς βάλη στό δρόμο αυτό, εμιας' έμεις οι ίδιοι όλοι μαζι, οι νέοι προπάντων. Μονά- χοι μας θά πιτόχουμε εκείνο πού θέμε. Βέβαια όχι μονομιάς; με κάποια μαγιακό ραβδί' όχι όμως και πταυρωμένα χέρια λέγοντας σιγά σιγά. Μπορούμε όλα να νά καταπορθώσουμε, φτάνει να νοιώσουμε βα- θειά μερικώς άπλες αλήθειες και ναχουμε τό θάρρος ναχίσουμε τον εκυτό μας να δδηγηθή άπ' αυτές. Αυτό είνε τό σπουδαίο.

Οι διάφορες γεροσιές δε πών να φωνάζουν γιά έθνοσυνέλευση. Ξέρουμε πώς δέ θά μάς κάνει τίποτα ή έθνοσυνέλευση, όσο καλή θέληση κι' άν έχουν εκείνοι πού τή ζητούν' άφού μάλιστα τό Παρλα- μέντο αυτό θάποτελείται από τους γέρο-άμφοτελο- λους ή μεσοκόπους άμφοτελοδές ή άκόμη και νιούς άμφοτελοδές, άπ' ανθρωπούς τέλει; πάντων πού δέ φταίνε λίγο κ' οι ίδιοι γιά τήν κατάσταση πού θάρθουν να διορθώσουν, και δέν έχουν και τό θάρρος να διορθώθουν οι ίδιοι πρώτα.

'Εμεις δε κωτάζουμε τή δουλειά μας, πού είνε να σιάζουμε τά στραβωμένα μας κεφαλια με μια καινούρια διατα. 'Ας δουλεύουμε μορφώνοντας όπως πρέπει τον εκυτό μας κι' όσο μπορούμε σπρώχνον- τας κι' άλλου, να μορφωθούνη 'Ας βγάλουμε λίγο, λίγο τό κορμί άπ' τό μπάνιο τής φευτιάς, όπου

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Και ή κρίση αυτή γιά τους πολλούς δέν είνε άδικη, γιαιτί άληθινά δ' κ. Βασιλικός — άν δέ γελίμας τό άλη- θινό του όνομα είνε Κ. Χατζόπουλος, άδελφός του Μπόζη — μάς φανέρωσε μια κίπως καινούργια τέχνη ύποκειμε- νική ποίησης και άντικαιμανικής μαζής, και μάς είπε κάποια συνειδημένα πράματα, μ' έναν τρόπο δικό του και άρεκάτε πρωτόφαντο στό 'Ελληνικά γράμματα.

Μάρχεται άμέτως ή ίριότηση; είνε καθαυτό δικό του τό τρόπο αυτός; Γιά ναί, άλλα άληθινά ή άπόκριση είνε κομμάτι δύσκολη. 'Ο κ. Παπλικός είνε ποιητής, πού λο- γαρίζεται με τους λίγους εκλεχτους πύχων, να δείξουνε τά σημερινά μας γράμματα. Και θά μείνει τέτοιος, χωρίς

ναν του παίρνουν και πολύ από τό έργο του, δια θά πώ παρακίτου.

Κι' άν άντικριζει κανένας άμέτως στό πρώτο του και στό τέλευταιό του τραγούδια μια μίμηση άολεσά χτυπητή και σέ λίγες μεριές ολοκληρωτική πάλε θάν του άναγνω- ρίση ή δίχως άναγνωρτήης ή και ή κριτικώς μια καθαυτό δική του τεχντροποιία.

Τό πρώτο βιβλίο του είνε 'Α'α' τραγούδια τής 'Πρω- μιεύς». Ένα βιβλίο τραγουδιών πού μάς γνόςισαν πολύ παραστατικά τήν άγροτική ζωή και μάς όμοισαν όλη τή των άρχαίων βουκολικών και ειδυλλιακών τραουδιών. Μά μαζή με αυτά μάς θυμίζουν άρεκάτε τό Ζών Μο- ρεάς.

'Η ειδυλλιακή ποίηση από τον καιρό του Θεόκριτου, του Βίωνα, του Μόσχου και του Βεργίλιου, του μμητή του Θεόκριτου, άλλα μμητή με δική του ψυχή, ός τον καιρό του Καλποουρίνου κ' άπ' αυτόν ός τον ντε Σι- γκραλ και τή Βαρτινική Μαντουάν και τό μεγάλο Ρονσάρ και τό Ρεμυ Μπελό και ύστερα ός τον Φοντενέλ, και άπ' αυτόν ός τό Σενιέ, έφτασε στό Ζών Μορεάς με μια καινούργια άντίληψη, πού με τό πέρασμα της άνιμης' από τους αϊώνες, ξαναύρισε στήν πρώτη της μορφή πού τις έδωκαν οι άρχαιοι 'Ελληνες.

'Ο κ. Βασιλικός φαίνεται πως στό πρώτα ποιήματά του πήρε μερικά πράματα από τον Θεόκριτο και άρεκάτε από τον κ. Ζών Μορεάς. Δηλαδή από τήν πρώτη πηγή,

χωρίς να σταματήσει στό διάμεσα, έφτασε στό τέλος. Και στό όρομο του αυτόν διέλιξε πολλά όμορφα άνω για να σπώσισι μ' αυτά τό βιβλίο του, πού και δίχως αυτά ήμ- πορούσε να φανεί όμορφο. Κ' έτσι βλέπουμε σέ μερικά μεριές στίχους του Θεόκριτου ή άλλους πού να τον θυμι- ζουν περισσότερο άπ' όσο πρέπει και στίχους πολλούς και νοήματα και τεχντροποιία του Μορεάς.

α' Η 'Εκίτη' είνε ένα τραγούδι, πού' έχει μέσα δύο-τρεις στίχους του Θεόκριτου, άπ' τά «Φορμακεύτης όπως είνε κ' η' φλογέρα» και μερικά τεταρτάκια άπ' αυτό τραγούδι του Λίνου. Και είνε άλομα στίχοι του Σο- λωμού, σάν αυτοί:

Ήταν στήν άλαη
 τήν έρημία
 Στραγγυλοφάργην
 Φωτοχυσία
 πού τους θυμάται κανένας άμα διαβάξει στό 'Α'τρα-
 γούδι του Λίνου τους στίχους
 Σάν δειρο φανιστήρας
 Μς τή βαθιά έρημία
 Μς στή στραγγυλοφάργην
 Φωτοχυσία.

Είνε κι' άλλο μερικό άκόμα του Σολωμού τεχνικά βαλμένο μέσα σ' άλλους πρωτότυπους του ποιητή. Στίχους του Μορεάς δε με ζητάει κανένας να βάνω άντίκρη με στίχους του κ. Βασιλικού. Ώταν πολύ δύσ-

ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΣΕ

ο κ. Μιστριώτης διχως απάντησι τόν κ. Κρουμπά-
χερ για τὸ τελευταίον σύγγραμμά του περί τῶν
γλωσσικῶν μας ζητημάτων.

Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε πῶς τὴν ἀπάντησιν
αὐτὴν, δὲν τὴν ἐδημοσίευσεν, για τὴν γλευνήση
τὸ Πανελλήνιον, ἀλλὰ τοῦ τὴν ἐστειλε ταχυδρομι-
κῶς, με σφραγισμένη ἐπιστολή.

Ἔχει ὅμως τὴν πρόνοιαν ὁ σοφὸς Καθηγητὴς
νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα πρὸς μερικὸς φίλους του, πρὶν
τὸ ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο, κ' ἔτσι κατορθώσαμε ν'
ἀπαζώσωμε μιά φράση ἀμφιμητη, τὴν ὅποιαν καὶ
πᾶς σεβρίζομε.

Ἢ φράσις αὕτη, ὑπεραξία τῆς ἀθανασίας,
περιλείπεται στὴν ἐκδόσιν ἐκφραστικῶν λόγια.

— Ο Λυσιπύριαι, γράφει ὁ κ. Μιστριώτης στὸν
κ. Κρουμπάχερ, νὰ βάλῃ ἡ ἐπιστολή μου εἰς τόσον
περιωπτικὸν ὡς νὰ ναυμαγνύεται εἰς τόσον
ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΕΣ Ζήτημα).

Φαντασθῆτε τώρα τὰ γέλια πῶς θάβλεπε ὁ σο-
φὸς Βυζαντινολόγος, ὅταν εἶδε καθηγητὴν τοῦ
Ἑλλ. Πανεπιστημίου ν' ἀποκαλῆ τὸ γλωσσικὸν
μας ζήτημα σκανδαλωδές.

Μὴ γεμῶτερά!

ΚΑΤΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ

ὑπέμισι, δὴν λόγια, ὁ καθηγητὴς κ. Κατσόδαχε κ' ὁ
ἐκατηκτὸς διευθυντὴς τῆς «Πισκοκόμης» κ. Μήμης Κα-
λογερόπουλος ἐκταυνοβόλησαν κ' οἱ δὴν τὴν ἑθνικὴν
μας γλώσσα.

Ὁ σοφὸς γλωσσολόγος τὴν ἰσοπέλει, ἀναγγέλλοντας
τὴν «Βασίσι» κάποιον ἄηρο πῶς ἐδημοσίευσεν για τὸ
Γλωσσικὸν μας ζήτημα στὴν «Nevue des etudes Grecs»
ἢ: «Παράλογον προστάθισαν τῶν νεωτεριστῶν, ὅπως
ἐπιβάλλουν γλώσσασιν οὐ μόνον ἄσχυρησιν (!) ἀλλὰ
καὶ ἀγνωστον (!!!) ἐν Ἑλλάδι.

Κἄντι δὲ παρόμοιον ἔγραψε καὶ ὁ κ. Καλογερόπουλος
στὸ τελευταίον τεύχος τῆς «Πισκοκόμης» τοῦ ἀποκαλε-
σας τοὺς ἀνωμιστὰς για τὴν γλώσσα: «Λογίους νεούς.

Οἱ δύο καθυπερόβιοι θὰ εἶν' ἰκανοποιημένοι τώρα πῶς
τόσον σοφὸν κτύπημα κατήνεγκον κατὰ τῆς ἀγνωστῶν
καὶ θυμωχίηστων γλώσσας, τὴν ὅποιαν ὄλ' οἱ Ῥωμαῖοι
μᾶλλον καὶ τὰ ἐνείκα δέκασι ἔτη αὐτοὺς καὶ τὴν γράφομε.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ

ἄμα τὸ ἐκλογικὸ ἐγύθηκε καὶ στὴν πρωτεύουσα
μᾶλιστα. Μικρὸν αὐτὸ νᾶνε καὶ τὸ τελευταίον.

Ἀπελευθεῖται κανένας για τὰ χάλια μας τ' ἐδι-
ορθωτα ἄμα σεφερῆ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πῶς
ἀπομακρύνουν ἡ θυσίασιν τὴ ζωὴ τους ἢ νὰ γί-

ζῆρον ἂν ὅσα ἐγραφε θὰ πρῆσαν πρὸ κανέναν πιπόν, οὔτε
ἐν θὰ ὑπερήλουν ἢ θὰ βιάζον. Δὲν ζῆρον ἀκόμη ἂν εἶχε
ἕκαστο νὰ καταπέττω μὴ τέτοιαν ἐργασία. Μὰ μοῦ φαίνεται
πῶς εἶνε μερικὰ πράγματα πῶς πρέπει νὰ λέγονται, ὅσο
κ' ἐν τὰ νομίσουν ἄλλοι περιττὰ καὶ μάταια. Τί θὰ βρε-
θῆ ἀπ' αὐτό: Ἢ ἀπάντησις εἶνε ἀρκετὰ δύσκολη, κ' ἐν τὴν
ἔθνω ἐγὼ θὰ φανόμουν ἐγωιστὴς. Τοῦτο μόνον ἀμπορῶ
νὰ πῶ: «Οἱ ἡ κατὰστασι αὐτὴ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος,
κ' ἐς φιλολογίας εἶνε πολλὴ ἀξιοσημείωτη, καὶ εἶνε ἀκόμη
ἕνα εἶγμα κ' ἑλῆς τῆς ἄλλης κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς
καὶ ἑθνικῆς κατάστασῆς μας.

Καὶ τὸ πῶς λυπηρὸν εἶνε ὅτι εὐκόλα βρίσκοντασι ἡ αἰ-
τία καὶ οἱ αἰτίοι. Ποιοὶ ἐζημίωναν τόσο τὰ Ἑλληνικὰ
γράμματα τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶνε καθόλου δύσκολον νὰ τὸ
δοῦμε, νᾶν τὸν νοιώσωμε. Ὅλοι τὸ ζέρομε, ὄλοι τὸ λέμε
μονηρῶς μας, μὰ κανένα, δὲν τῶπεν ὡς τὰ τώρα καὶ φε-
νερά. Εἶνε αὐτὸ ζήτημα πῶς πρέπει νὰ ἐξετασθεῖ, καὶ εἶνε
θέμα πῶς μίαν ἄλλην ἡμέραν θὰν τὸ πραγματοποιήσι.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

νουν δολοφόνου για νὰ βγῆ ὁ ένας ἢ ὁ ἄλλος κύριος
πῶς θὰ τοὺς ἐξαχσῇ ὀρισμένους ἀριθμ., Δήμαρχος
ἢ Βουλευτὴς. Εἶνε ἀπελπιστικώτατο αὐτὸ τὸ φαί-
νόμενον, ὅπως εἶνε ἐξ ἰσού ἀπελπιστικὸ καὶ τὸ
ἄλλο, νὰ σκοτονώμασθε παληκαρσία στὶς ἐκλογάς
καὶ στὰ συλλαλητήρια καὶ νὰ τὸ κόβουμε κομ-
ποῖρα στὸν πόλεμον.

Πιθανὸν κ' οἱ Βούλγαροι νὰ σκοτίζονται στὶς
ἐκλογάς. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρηγο-
ράῃ, ἀφοῦ οἱ ἑθνοὶ ζέρον καὶ στὸν πόλεμον τόσο καλὰ
νὰ σκοτίζονται.

Δὲν ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο
τούτων παληκαρσιῶν;

ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ

καὶ μὲ τὸν καρφὸ θὰ εὐθετῆ ἀπὸ τὸν Ποιν. Νόμον δόλο-
κληρο τὸ μέρος πῶς προβλέπει για κείνους πῶς καίνε τὰ
δάση. Ὅχι γιατί θὰ σωφρονισθῶν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί,
ἀλλ' ἀπλοῦστα γιατί δὲν θὰ ὑπάρχουν πια δάση για
κἄμμο.

Οὔτε ἕνα, οὔτε δύο. Πέντε δάση στὴν ἀράδα καινοῦ
ται καὶ νομίζει κανένας πῶς κάποια θεομηγία ἔπεισι στὴ
χώρα μας για νὰ μὴν ἀφῆσθαι γλωρὴ κλαδί σ' αὐτήν.

Ἔστερ' ἀπὸ τὸ κακὸ αὐτό, ἐροῦμε ἀκόμη τὴν ἀδιν-
τροπιὰ νὰ ποζέρομε για πολιτικῶν ἄνθρωποι.

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

ἐζήτησε κἄτι ἀπὸ τὸν Ἰπουργόν. Ὁ Ἰπουργὸς
ἔδεν τοῦ τὸ ἔκαμε. Ὁ βουλευτὴς ἐθύμωσε
κ' ὅταν ἔφυγε ἐκλείσσε μὲ ὄργην τὴν πόρτα
τοῦ Ἰπουργικοῦ γραφείου.

Ἢ αὐτὸ τὸ φυσικότατον πράγμα ἐξιδιάσθη-
καν μερικοί. Τί ἀνόητον πῶς εἶνε! Ἄφου κατὰ
τὸν καμαρωμένον μας Συναγισμό ὁ Ἰπουργὸς
εἶνε κοπέλλι τοῦ τελευταίου ξυλοσχίστη βου-
λευτοῦ, ὁ κ. βουλευτὴς ἠμποροῦσε ἀξιόλογον
ὄχι μόνον τὴν Ἰπουργικὴν πόρταν νὰ κλείσθῃ
μὲ θυμῷ, ἀλλὰ νὰ τραβῆσθαι κ' ἕνα χαστούκι
τοῦ Ἰπουργοῦ, ἂν δὲν εἶχε τὴν διάθεσιν καὶ
νὰ τὸν ξεκοιλιάσθαι ἀκόμη.

Μήπως βρίσκετε καμμὴ ἄλλην ἔρμηνειαν
σεῖς στὸ Συναγματικὸν χάρτι μας;

ΚΑΛΑ

ἔκανε ὁ κ. Πρωθυπουργὸς νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ τὰ ἐκλο-
γικὰ συλλαλητήρια.

Χωρὶς συλλαλητήριον τροχθεῖ καὶ πᾶνε δὴν ἄν-
θρωποι. Φαντασθῆτε τώρα πόσοι θὰ πᾶνε ἂν γίνονταν
καὶ συλλαλητήρια!

Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, λένε, διαμαρτυρήθηκε
ἐντόπως για τὴν ἀπόφασιν, λένε, αὐτὴ τοῦ κ.
Πρωθυπουργοῦ ἢ ὅποια ἀντιτρατεύεται, λένε, πρὸς
τὸ Σύνταγμα.

Τί τὸν νομίζει τὸν κ. Ἀγγελόπουλο ἢ κάθε
ἄλλον ὑποψήφιον ἂν πᾶνε για τὸ χατήρι τους καὶ
δέκα ἑκοσι ἄνθρωποι; Ἰψηφους νὰ πάρουν αὐτοὶ
κοιτάζον, καὶ καλὰ κάνουνε. ἀφοῦ ἔχουν μᾶζῃ
τους καὶ τὸ Σύνταγμα!
Ἰέμματα;

ΚΑΙΡΟ

εἶχε νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ κανένα μεγάλον ἄνδρα ἢ
ἀ' Ἀκρόπολις». Καὶ μᾶς τὸν ἀνεκάλυψε. Καὶ στὸ
μοῦσι τοῦ κ. Σ. Δραγοῦμη ἀνεκάλυψε τὸν ἀνέρι
τῆς ἡμέρας, τὸν ἐνδεδειγμένον νὰ τεθῆ ἐπὶ κερ-
τῆς Ἑθνικῆς Μακεδονικῆς κινήσεως.

Για νὰ κἄνῃ τί; Ἢ ἡ Ἀκρόπολις; μᾶς τὸ κρα-
ταεὶ μυστικόν. Μὰ βεβαιώνει μόνον τῶς ὁ ὑπέρο-
χος συμπολιτὴς μας εἶναι προθυμότητος νὰ προσ-
φέρῃ τὴν ὑστανον αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ζητηθῆ
αὕτη ἀρμοδιώτατα.

Οἱ ἔθνικες περιστάσεις ἐπιβάλλουν ὑστας. Τί
κάθονται οἱ ἀρρόδιοι καὶ δὲ ζήτουν τὴν ὑστανον
αὐτὴν ἀπὸ τὸν ὑπέροχον συμπολιτὴν μας;

Ἢ ὑστανον βεβαίως θὰ εἶνε νὰ τὸν διορίσουν
Πρωθυπουργόν. Ἰνωρίζομε δὲ ὄλοι μὲ πῶση προθυ-
μια θὰ θεθῆ τὴν ὑστανον αὐτήν.

ΕΠΙΦΥΛΛ ΔΑ

καινούργια, καθαρὰς φιλολογικῆ, ἀρχίζομε ἀπὸ
τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς—ἐπιφυλλίδα πῶς
θὰ κορευθεῖσθαι καθολοκληρίαν ἕνα ἀνόητον καὶ γε-
λοῖον ἐπιθετον τὸ ὅποιον ἢ Ρουτίνα καὶ ἢ ἐπιποικαιο-
τῆς ἐφόρτωσαν στὴν κειμποῦρα τῆς φιλολογίας μας.

«Ὁ Μαλλιαρὸς καὶ οἱ Μαλλιαροὶ. ἐπιγρᾶ-
φεται ἡ καινούργια ἐπιφυλλίδα μας. Συγγραφεὶς
τῆς εἶνε ὁ ἀγαπητὸς συνεργατὴς μας κ. Ἀλέξ.
Πανταζῆς. Καὶ ἡ ἔξισ τῆς—αὐτὴν θὰ τὴν κρῖ-
νοῦν πῶς οἱ ἀναγνώσταί μας πῶς θὰ ἐντροφώσουν
στὶς ἀπαραίτητους ἀλγεμάτες ἀπὸ κριμῶν, γνώ-
σεις καὶ ἀτοκαλῆν ἐπιχειρήματι γραμμῆς τῆς.

Ἔστερ' ἀπὸ τὴν ἀληθινήτην ἐπιφυλλίδα τοῦ
κ. Σπύρου Ἀναστασιάδη για τοὺς ρητορικοὺς λό-
γους τοῦ κ. Μιστριώτη, καὶ ὕστερ' ἀπὸ «Τάτοκα-
λυπτήρια τῶν λογίων μας» τοῦ κ. Προκλή Δ.
Ἰλιοπούλου, «Ὁ Μαλλιαρὸς καὶ οἱ Μαλλιαροὶ» τοῦ
κ. Ἀλέξ. Πανταζῆ, ἐρχεται τρίτη στὴ τερεὰ τῶν
φιλολογικῶν ἐπιφυλλίδων.

Φ Ρ Ν Ι Τ Σ Ε

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 53 καὶ 54 φύλλο)

Ὅτι πονοψύχοι

Ἰφίλοι μου, λόγια ἐμπαικτικὰ ἦλθαν ἐγὼ αὐτὰ
τοῦ φίλου σας: για ἴδτε τὸν Ζαράτουστρα δὲν
περπατεῖ ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς ὅπως ἀνάμεσα πρὸς ζῶα.
Μὰ εἶσι εἶνε καλλίτερα νὰ λέγεται: ὁ φιλομα-
θὴς περπατεῖ ἀνάμεσα πρὸς ἄνθρώπους ὅπως ἀνάμεσα
πρὸς ζῶα.»

Μὰ ὁ φιλομαθὴς ἐνομᾶζει τὸν ἄνθρωπον: τὸ
ζῶον, ποθεῖ κόκκιναν μάγουλον.

Πῶς τοῦ συνέθετο αὐτό; Μήπως γι' αὐτό, διότι
συχνὰ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ντρέπεται;

«Ὁ φίλι μου! Ἔτσι ὀμιλεῖ ὁ φιλομαθὴς:
Ντροπή, ντροπή, ντροπή—αὐτὸ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ
ἀνθρώπου!

Ἢ αὐτὸ ὁ εὐγενὴς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν
τοῦ νὰ μὴ ντροπιάζῃ τοὺς ἄλλους; Ντροπὴν ἀ-
παιτεῖ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τοῦ μπροστὰ ἐστὸν κάθε δυ-
στυχῆ Ἀλήθεια δὲν μ' ἀρρῶσιν οἱ πονοψύχοι,

πούνε μακάριοι με την εὐσπλαχνία: τους λείπει πάρα πολλή ντροπή.

"Αν είμαι υποβρεγμένος νάμαι εὐσπλαχνός, δὲν θέλω ὄμως να μού τὸ λέν, κι' ἂν είμαι, τότε καλύτερα ἀπὸ μακροχά.

Καλλίτερα σκεπάζω τὸ πρόσωπό μου καὶ φεύγω πρὶν ἀναγνωρισθῶ: τὸ ἴδιό νά κἀμετε καὶ σεις, φίλοι μου!

"Λημποτε ἡ μοίρα μου νά μού φέρνει πάντα ἀνθρώπους, πού δὲν πάσχουν, σάν καὶ σὰς, καὶ τέτοιους, πού νά μπορῶ μὲλι ἐλπίδα καὶ χαρὶ μαζὶ τους νά μοιράσω!

"Ἀλήθεια, ἔκαμα τοῦτο κ' ἴκεινο γιὰ τοὺς δυστυχεῖς, μὰ πάντα μού ἐφάνη πῶς ἔλαίνα καλλίτερα, ὅταν ἐμάθηναι καλλίτερα νὰ χαίρομαι.

"Ἄπ' τὸν καιρὸ πού ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πολλὸ ὀλίγο ἔχει χαρὴν ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ μονάχα, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ κληρονομικὴ μας ἁμαρτία!

Κι' ἂν μάθουμε καλλίτερα τὴν ἐαυτόν μας νὰ χαίρεται τότε ξεκαθαλίνομα, καλλίτερα νὰ περιενοῦμε τόνον στυ: ἄλλους καὶ νὰ ἐπινοήσῃμε τὸν πόνον.

Ἦ' αὐτὸ νύπῳ τὰς χεῖράς μου, πρὸ βοήθησάν τὸν δυστυχῆ, καὶ γι' αὐτὸ προγγίζω ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴ μου.

Ἦ' αὐτὸ νύπῳ τὸν πλάγῳσα σαλπάρ ἐπὶν ὑπερηφάνειά του.

Μεγάλες ὑποχρεώσεις εὐγνώμονα δὲν κάνομα, μὰ ἐκδικητικόν, κ' ἡ εὐεργεσία ἡ μικρὴ ἂν δὲν λημονηθῆ καταστὰ σαρκί.

Τόσο εὐκόλα μὴ δέχεσθε! Παίρνονται, διακρίνετε! Αὐτὰ συμβουλεύω σ' ἐκείνους, πού τίποτε δὲν ἔχουν νὰ δωρήσουν.

Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνας δωρητής: εὐχάριστα δωρίζω σάν φίλος στοὺς φίλους. Ξένου ὄρους καὶ φτωχοὶ ἀπὸ δρέφουν μόνον τὸν καρπὸν ἀπὸ τὸ δέντρο μου, αὐτὸ τοὺς ντροπιάζει λιγότερο.

Μὰ τοὺς ζητιάνους ἐστρεπεν κανεὶς νὰ τοὺς ξαλειψῇ!

"Ἀλήθεια θυμώνει κανεὶς, νὰ τοὺς δίνῃ, καὶ θυμώνει, καὶ νὰ μὴ τοὺς δίνῃ

Τὸ ἴδιό με τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀσυνειδήτους!

Πιστέφετέ με, φίλοι μου, τύψε, τῆς συνεσθῆσεως ἐστὶ δάγμαμα, γρηναίον.

Μὰ οἱ ταπεινοὶ συλλογισμοὶ χειρότεροι ἀπ' ὅλα. Ἀλήθεια, προτιμώτερο νὰ κάμη κανεὶς κακὸ, παρὰ νὰ κερθῇ ταπεινὰ.

Καὶ λέτε «ἡ ἐπιθυμία γιὰ κακίεσ ταπεινὲς μὰς ἐξοικονομεῖ μερικὲς μεγάλες κακὲς πράξεις.»

Μὰ ἐδῶ κανεὶς δὲν ἐστρεπε νὰ θέλῃ οἰονομίες. Σάν μιὰ πληγὴ εἶν' ἡ κακὴ πράξις: φέρνει φραγούρα καὶ κισμὸ καὶ ξεσπάζει. — Ἐντιμα λέει.

«Κοίταξε, εἶμαι Ἀρρώστεια» ἐστὶ μιὰ ἡ κακὴ πράξις, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐντιμότης της.

Μὰ δὲ ταπεινὸς: δολογισμὸς μοιάζει με τὸ σάρκι πού χώνεται καὶ κρούεται καὶ πούθενά δὲν εἶνε ὅς πού τὸ σῶμα φραγῶθ' ἀπ' τὰ πολλὰ σαρκίκα καὶ μαραμμένο πέση.

Σ' ἐκείνον ὄμως πού τὸν βαστὰ ὁ διάβολος, σφυρίζει αὐτὴ τὴ λέξιν ἐπ' αὐτὴ. «Θρέψε τὸν δὴ βολόν σου νὰ μεγαλώσει! Καὶ γιὰ σένα ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας δρόμος: τοὺ μεγαλεῖο!»

"Ἄχ, ἀδερφοί μου! Ξέρετε κανεὶς κατὶ παραπάνω γιὰ τὸν κάθενά! Καὶ κάποιος γίνονται διάφανοι οἱ μὰς μὰ με τοῦτο δὲν ἐπεταὶ ὅτι μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπὸ μέσα τους.

Δυσκόλο νὰ ζῆ κανεὶς με ἄνθρώπους. Διότι

δυσκόλο εἶνε κανεὶς νὰ σιωπῇ.

Δὲν εἶμαστε τόσο ἀδίκοι σ' ἐκείνον πού μὰς εἶνε ἐνε ἀντιπαθητικὸς, ὅσο σ' ἐκείνον πού μὰς εἶνε ἀδιόφορος.

"Ἄν ὄμως ἔχῃς ἕνα φίλον πού πάσχει, γίνου ἐπὶν δυστυχία του ἀσπύλο, μὰ καὶ σαλπάρ κρεβάτι, κρεβάτι στρατιωτικὸ: "Ἦται τὸν ὄφελει καλλίτερα.

Σὺ κάμνει ἕνας φίλος τὸν κακὸ, εἰπέ του: «Σὺ τὸ συγχωρῶ, αὐτὸ πού μοῦ χεῖς κάμει, μὰ ὅσο γι' αὐτὸ πού ἔκαμες ἐπὶ τὸν ἐαυτὸ σου.—Πῶς ἔμπορὸ νά σὺ τὸ συγχωρῶ!»

"Ἦται μιλιεὶ κάθε μεγάλη ὀργῆ: πού ξεπερνάει τὴν Συγχώρησῳ ὡς καὶ τὴν Δυστυχία.

Ἦσται γερὰ τὴν καρδιά σου. "Ἄν τὴν ἀρήσῃς νὰ τρέχῃ, γρήγορα ὀκ χάσῃς τὸ κεφάλι σου!

"Ἄχ, πού ἄλλου μεγαλύτερες ἐπὶν κόρησ ἐγέναν τρέλλες παρ' ἀνάμεσα στοὺς πονόφυχους, Παιδε περισσότερο κακὸ ἐπὶν κόρησ ἔχει κάμει ἀπὸ τῆς τρέλλες τὸν πονόφυχον.

"Ἀλλοίμονα σ' ἐκείνους π' ἀγαπῶν, πού δὲν ἔχουν ἕνα φίλος πὸ ψυχῆ ἀπ' τὴν συμπάθεια τους.

Μιὰ μέρα μὲν ἐστὶν ὁ διάβολος καὶ ὁ Θεὸς ἔχει τὴν κἀμασ τὸν: Ἦνε ἡ ἀγάπη του στοὺς ἀνθρώπους.

Κ' εἶνε λίγος καιρὸς πού τὸν ἀκούσα νὰ λέθ ἐδὲ Θεὸς: εἶνε νεκρὸς, ἀπ' τὴν πολλὴν συμπάθεια πού εἶχε στοὺς ἀνθρώπους ἀπέθαν' ὁ Θεός.

Προσέγετε λοιπὸν ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία. Αὐτὴ ὀκ φέρῃ ἕνα σύνορο βαρὺ στοὺς ἀνθρώπους! Ἀληθινὰ, ἔξρω ἐγὼ τὰ σημεῖα τὸν καιροῦ!

Σημεῖωσεται ἀκόμη κ' αὐτὴ τὴν λέξιν: κάθε μεγάλη Ἀγάπη, εἶνε πάνω ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία της, διότι ἐκείνο π' ἀγαπᾷ θέλει ἀκόμη καὶ νὰ τὸ — δημιουργήσῃ!

Προσφέρω ἐπὶν ἀγάπῃ μου αὐτὸν τὸν ἐαυτόν μου, καὶ τὸν πλησίον μου σάν κ' ἐμέ. "Ἦται μιλῶν ὅλοι οἱ δημιουργοί.

"Ὅλοι οἱ δημιουργοὶ ὄμως εἶνε σαλπάρ.— Τὰδε λέγει Ζωρατούστρας.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- «Μαλλυρόφι» καὶ «Μαλλυρό» Φιλολογικὴ ἐπιφύλλο τὸ κ. Ἀλεξ. Παναγίη.
- Τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ κ. Προκλῆ Δ. Παισιούλου. Πῶς εἶνε ὁ κίβος αὐτὸς καὶ καὶ εἶνε ἡ ἐργασία του.
- «Τὰδε λέγει Ζωρατούστρας» (συνέχεια), κλπ. κλπ.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΕΡΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΝΕΙ

Ἀγαπητὴ Νομιά.

Στὸ «Mercure de France» κατὶ διάβασα, πού τὸ γράφει ὁ κ. Γ. Λαμπελέτ, καὶ θυμήθηκα μιὰ παροιμία τοῦ λαοῦ πού λέει: «Γιάννης κερνά καὶ Γιάννης πίνει». Ξέρομα πῶς ὁ κ. Γ. Λαμπελέτ βγαζει τὸ περιοδικὸ «ἡ Κριτικὴ» μαζί με τὸν κ. Γ. Ἀξιώτη, καθὼς ἐπίσης ξέρομα πῶς ὁ M. Georgios Lambeletis πού φουρνίρει στὸ «Mercure de France» με περιστῆ ἀμεσολαγίκα «Lettres Neo-Grecques» εἶνε ὁ δίδος: μὰς ὁ Γιωργιάκης Λαμ-

πελέτ. Μπορεῖ σ' οὐτίς τις «Lettres Neo-Grecques» νὰ μὰς λῆ πολλὰ σωστά καὶ ἀκριβῆ κ. Γ. Λαμπελέτ, μὰ δὲν πιστεύω νάμαι σωστὸ, ἂν ὄχι ἄγῳ, τὸ ἀυτοελαμάρια πού κάμει, πεινώντας χοντρικῶς τὴν «Κριτικὴ» δηλ. τὸ περιοδικὸ πού βγάζει. Δὲν ἐβάζε ἡ εὐλογημένη καίνου φίλο νὰ τοῦ κάμη αὐτὴ τὴ δουλειά, κ' ἐπὶ να γλυτώσῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ γονετὸ αὐτὸ αὐτοελαμάρια πού δὲν τοῦ ταιριάζει: Μὰ τι συγχωρῶμα ἐγὼ. Γιὰ καίνα πού γράφει γιὰ τὴν «Κριτικὴ» δεῖ πολυτακίζομαι, ἂν εἶναι ψευτεῖς ἡ ἀλήθειες, ἂν καὶ κάποιος φίλος μου πού ξέρει μὸς ἀποδείξῃ πῶς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ψευτεῖς. Αὐτὸς μὸς θυμώσε μιὰν ἄλλη λαϊκὴ παροιμία μὲ ἐρώτησῃ καὶ μὲ ἀποκρίσῃ. Ἦ ἐρώτησῃ εἶναι: «Πῶς πᾶναι τὰ ἔργα μὰς;». Τὴν ἀπόκρισῃ δὲν τὴ θυμώμαι αὐτὴ τὴ στιγμή.

Κ' ἐπὶ κόντεψα καὶ γὼ νὰ πιστεψῶ στὰ λόγια τοῦ κ. Γ. Λαμπελέτ πού θέλει νὰ μὰς κατακρίσῃ πῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ πού βγήκε στὴ μέσῃ ἡ «Κριτικὴ» του, εἶδαμα πῶς ἀληθινὰ, σοφικὰ ἀεξήρητη καὶ ἀνεπηρεαστε, σάν νὰ μὴ εἶχαν γνήσι πρὶν σ' ἐργασίεσ καὶ πὲ περιοδικὰ ἔργα κερνα καὶ ἀλήθεια καὶ με δύνωμαι. Θυμώσῃ, τί βλακεία νὰ πιστεύω πῶς ἡ «Κριτικὴ» τὸν κ. Λαμπελέτ καὶ Ἀξιώτη κατάρθρωσε νὰ ξεφορῇ ἀπὸ τὴ ρουτίνα καὶ πῶς μπόρεσε νὰ βάλῃ καποια θεμελίκα νέας ἐργασίεσ. Κι' ὄμως ὁ κ. Λαμπελέτ γράφει στὸ «Mercure» ὅ,τι θέλει.

Σὶ χειροτὸ ἈΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

«Τ' ἈΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΗ»

Φίλτετε Νομιά

Κοντὰ στὰ τόξα ἡμορρα πού μὰς εἶχε: στὸ προτελευταίον φύλλο καὶ κοντὰ στὴ χειροτομένη «Σερενάτα» τοῦ Μαλακῆσ, πού με ζετρεῖλανε, ἀρέπει κανεὶς προσακίεσ νὰ εἶναι τὴ κακίε του καὶ ἐπὶν ἐπιφύλλο τὸ Judas Errand «Τ' ἀστεία τοῦ Κύρ Γιάννου», Αὐτὰ ἐπ' ἀστεία τοῦ κύρ Γιάννου μωρίζουν κουκουρέτι καὶ γεταίματα, κλεισὶνε μέσα τους αἷμα ρωμαίικα καθέρῃ, καὶ δειλῶμα πῶς αὐτὸ πού τῆγραφε ἔχει μέσα του ζωὴ ἀληθινὴ καὶ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ μὰς γράψῃ πού ὁμορρα πράματα στὸ εἶδος αὐτὸ. Σάν τέτοια σπαρτερσιὰ πράματα, βγαλμένα ἀπὸ τὸν καθυπό ρωμαίικα ζωὴ, πού σπᾶν τὰ βλακώμα. Ἦσται σὸν διηγώματα σκαμπρόφωλο πού προσιόδα τὸ πῶς ἐπὶν Ἑλλάδα δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν καὶ γιὰ ντόπια. Ἦ ἐργασία μπορεῖ ἄντατα ρωμαίικα, μὰ ἡ πρώτη ὅλη μὰς εἶν' ἐπὶ ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ἦσται νὰ γνώριζα αὐτὸν τὸν Judas Errand, γιὰ νὰ τὸν παρακαλοῦσα, ἂν εἶτανε δυνατὸ, νὰ γράφῃ, νὰ γράφῃ, καὶ... πρὸ πάντων νὰ δημιουργήσῃ.

Μὲ ἀπόληψῃ δικος σου ΠΑΝ.

ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Φιλτάτε «Νομιά»,

Ἀσθένωμαι τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσω λιγάκι γιὰ τὸν κ. Πέτρο Ζητουνιάνη πού στὰ τελευταία μὰς παραζάλησε παραγγεῖλλοντες ἐφημερίδες, καὶ περιοδικὰ με κριτικὰ ἔργα, μὰ μετὰφρασε, σημειώματα, δια γιὰ τὸ Ζαν-Μωρεάς, κ' ἂν δένειναι γι' αὐτὸν γραμμένα, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἀναφέρῃ τ' ὄνομά του ὄσο τοῖς φορῶς σ' ὅτι γράφει κ' ὅλα εἶναι τόσο ἀνοστογραμμένα, πού μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ ἀδικεῖ τὸν ἔργον ἀληθινὰ γάλλο ποιητὴ προβάλλοντος ἀπόστολός του. Καὶ δὲν φράνει αὐτὸ, μὰ δὲν τομᾶ

